

D. Fodchuk
TORONTO, ONTARIO.

на правах рукопису

КРАЇНСЬКИЙ ВІСТНИК

ОРГАН

КРАЇНСЬКОГО

НАЦІОНАЛЬНОГО

ОБ'ЄДНАННЯ

UKRAINSKYJ WISTNYK — UKRAINISCHER BOTE. Organ der „Ukrainischen Nationalen Vereinigung“ (U. N. O.) e. V. Erscheint monatlich. Geschäftsstelle der Ukrainischen Nationalen Vereinigung, Verlag und Schriftleitung des Ukrainischen Boten: Berlin W 50, Ansbacher Str. 15. Fernspr. 24 20 43. Verantwortl. f. d. Inhalt: Tymisch Omeltschenko, Oberstlt. a. D., Kiel, Klinke 16.

Ч. 5-6 (24-25)

Берлін, травень-червень 1939

Рік вид. 4

Для України жив — за Україну згинув.

Дня 23-го травня минув рік, як на бруку далекого Роттердаму поляг геройською смертю, розшарпаний бомбою червоної Москви, Вождь української нації Полковник Євген Коновалець. Поляг найкращий воїн України, Творець і Апостол нової Правди. Він бо мав силу двигнути націю з розбиття й духового заломання по програній та вказати й випроводити її на новий шлях, шлях нової боротьби й перемоги.

У славу Володимирового Тризуба він вплив меч нової сили й в їхньому світляному образі зєдинив цілу націю від Тиси й Пограду по Кавказ і Каспій. Боротьбою зєдинив і в боротьбі обнови. Силою свого духа получив хоробрість княжих дружинників з очайдушністю й відвагою козаків, неуступчивість і ідейність стрільцтва недавніх Визвольних Змагань зі заду-

шевним бажанням кожного українця нинішнього дня й створив з них величню Ідею українського націоналізму.

Вбиваючи його — Москва в імені всіх займанців України хотіла вбити його Ідею, хотіла вбити новітню, могутню й грізну Україну.

Та завелась кровожадна Москва! Можна вбити тільки тіло, але Дух, Ідея — вічні! Дух полягло Вождя вітає між нами в його безсмертному заповіті, освяченому морем крові його найкращих воїнів і його самого. Він лишив нам заповіт створений власним життям і смертю. Нині, в першу річницю смерті Вождя Євгена Коновальця ми схилиємо наші голови над його могилою й на його кров клянемося перед його Наступником, що заповіт здійснимо: **ЗДОБУДЕМО УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ, АБО ЗГИНЕМО В БОРОТБІ ЗА НЕЇ!**

До помсти, до зброї, до мести!

Шалійте, скажені червоні змії,
впивайтесь кровю, гієни,
Вождя нам ви вбили, страшні утірі,
ви серце зранили Вкраїні!

Та знай же, московсько-жидівське гаддя,
що кров нашу ссало віками,
що гнівом пекельним нуртує душа,
що мусим зустрітись з вами!

Що з нами ідуть і старі і малі,
на прю-барикади криваві;
нас Дух Коновальців веде в боротьбі,
провадить в розстрільні, у лави.

У лави до слави, мертві й живі!
За лицаря, волю — до бою!
Там слава, як сонце, в рожевій імлі,
а слава лиш тим, що на полю.

До помсти! До помсти в кривавій борні,
у кого крихітка хоч честі!
Хай небо палає в повстанчій вогні!
До помсти! До зброї! До мести!

В. К.

Дві травневі річниці.

Минув рік з дня смерті Вождя сл. п. Полковника Евгена Коновальця з рук підступних московсько-большевицьких агентів. Він упав славно на полі боротьби за волю, честь та славу Української Нації. Мордуючи його бомбою на вулицях Роттердаму 23-го травня 1938 року, Москва намагалася заломити цим наступ українського національного визвольного фронту. Так ствердили самі вороги України, що для них сл. п. Полковник Евген Коновалець був дійсним Вождем Української Нації в її боротьбі за національну волю й державність. А ворог вже завжди знає, хто для нього грізний і небезпечний. Ясно, що небезпека для ворогів України утворювалася неподільно зі спасенням Української Нації. А полковник Евген Коновалець був дійсно спасенням України, бо спасенням для України є й створений ним український націоналізм, неподільно зв'язаний з Іменем сл. п. Вождя Евгена Коновальця.

Просліджуючи історію України, згадуючи зокрема нашого славного Гетьмана Богдана Хмельницького та нашу новітню визвольну збройну боротьбу в роках 1917—1921-ім мусимо ствердити, що в цілій тій боротьбі, у всіх тих великих починах діяв могутньо український націоналізм. Щоправда, форми його прояву є різні в залежності від світоглядних чинників життя народу та в деякій залежності від обставин даної доби. Проте ж вирішальною є завжди суть, а не форма. Цим рішучо стверджується, що український націоналізм є неподільним з українською нацією, її життєвим чинником. Так розбиваються всі намагання дати українському націоналізмові клеймо штучного витвору під впливом чужих зразків. Український націоналізм завжди був, є зараз і назавжди останеться проявом українського духа, українських національних сил в боротьбі за вільне життя й невинний розвиток української нації.

Як сучасний український націоналізм зв'язаний неподільно з Іменем сл. п. Полковника Евгена Коновальця, так неподільно зв'язана з Іменем сл. п. Головного Отамана Симона Петлюри новітня україн-

ська національно-збройна боротьба, що з неї сучасний український націоналізм родився й виріс. Це є історичний факт і ніхто його не може заперечити, бо його заперечення було б підриттям ґрунту українського націоналізму, чого так дуже добиваються всіми засобами вороги України. Не треба позбавляти українського націоналізму глибокого ґрунту, який він має, бо чим сильніший його фундамент, тим легше йому вдержатися під напором бурі.

Таким чином в новітній українській боротьбі за українську державність імена сл. п. Полковника Евгена Коновальця й Головного Отамана Симона Петлюри неподільно зі собою зв'язані, як історичні цінності Української Нації. Та неподільність зв'язку затверджується вже тим фактом, що Евген Коновалець був одним з найближчих співробітників Симона Петлюри в часі збройної боротьби в 1918—1921 роках. Походячи один зі Східних, другий зі Західних Українських Земель, вони однаково були опановані силою своєї української крові й однаково боролися пліч-о-пліч збройно за волю, честь та славу Української Нації.

Та Головного Отамана Симона Петлюру й Вождя Евгена Коновальця лучить неподільно зі собою не тільки їхня боротьба, але й їхня смерть. Так само, як з руки підступного московського агента згинув 25-го травня 1926 року на бруку Парижа Головний Отаман Симон Петлюра, так само з тієї кровожадної й підступної руки згинув на бруку Роттердаму 23-го травня 1938 року Вождь Евген Коновалець. Вороги України самі ствердили, що один і другий був дійсним Вождем Української Нації в її боротьбі за державність!

Ці два наші Вожді дали нам зразок відповідальності й жертвенності в боротьбі за волю, честь і славу. Своім життям і смертю вони засвідчили неподільну соборність українських земель. Слідуймо ж тому великому взірцеві й будьмо свідомі нашої відповідальності та жертвенності в боротьбі за Самостійну, Соборну Українську Державу!

Тіміш Омельченко
пполковник.

Ген. М. Капустянський і Пполк. Т. Омельченко на Зборах „Української Громади“ в Празі

«Українська Громада» в Празі опирається й працює на націоналістичних засадах і в ній гуртуються всі націоналістично наставлені українці в Протектораті. Розуміється, що «Українська Громада» в Протектораті не має нічого спільного з однозвучною їй по назві організацією в Старо-Німеччині.

Дня 30-го квітня бр. відбула «Українська Громада» в Протектораті свої річні Загальні Збори, на які були запрошені почесними гостями Голова Європейського Об'єднання Української Еміграції ген. М. Капустянський та Голова «Українського Національного Об'єднання» в Німеччині пполк. Т. Омельченко.

По виборі Президії зборів під головуванням П. Макаренка, в залу увійшли почесні гості пп. ген. М. Капустянський та пполк. Т. Омельченко в товаристві Почесного Голови «Української Громади» в Празі д-ра М. Галагана. Гостей привітали присутні повстання з місць та піднесенням рук до націоналістичного привіту, а Голова Президії Зборів П. Макаренко привітав їх короткими, змістовними словами.

На привітання відповіли промовами до Збо-

рів пп. ген. М. Капустянський, пполк. Т. Омельченко та д-р Галаган. — Вітаючи Збори в імені «Українського Національного Об'єднання» в Німеччині, пполк. Т. Омельченко підкреслив в своїй промові конечну потребу об'єднання української еміграції у Великонімеччині на націоналістичних засадах для організованої праці та для організованого змагання до одної великої мети — Самостійної, Соборної Української Держави.

Поділяючи цю думку, Збори винесли постанову про потребу влиття «Української Громади» в Протектораті в ряди «Українського Національного Об'єднання» в цілій Німеччині. Переведення тієї постанови в життя Збори передали Управі «Української Громади», що по змозі якнайвидше повинна полагодити всі правні формальності з тим зв'язані.

На таку постанову відповів знова промовою Голова УНО пполк. Т. Омельченко, зокрема підчеркуючи, що в УНО немає місця сваркам та дискусіям, а падає там авторитет, послух та дисципліна. Абсолюторію уступаючи Управі ухвалено без дискусії одноголосно.

До нововибраної Управи «Української Громади» в Протектораті увійшли: П. Макаренко — голова, МУДР М. Завальняк — містоголово, інж. М. Андрейків — П. містоголово, Я. Писарів — секретар, В. Пакош — скарбник, МУДР М. Еліїв, д-р П. Гарасименко, мгр. О. Мартинець, інж. П. Василюк та інж. І. Островершенко — як члени Управи.

По виборі нової Управи забрав слово знова п. ген. М. Капустянський, який виказав у своїй сильній промові безперечність факту, що Українська Нація, зокрема Українська Армія, ніколи й ніде не визнає чіткої перемоги над собою, підкреслюючи цим непереможність українського національного воління, усякою ціною відбудувати свою Самостійну, Соборну Державу. Збори закінчено відспіванням українського нац. гімну й «Не пора».

Україністо в Німеччині в 1. річницю героїської смерті Вождя Евгена Коновальця.

Першу річницю героїської смерті сл. п. Вождя Евгена Коновальця вшанувало «Українське Національне Об'єднання» в Берліні Жалібною Академією, що відбулася 2 червня 1939 в одній із саль Яндверкасіна при участі численно зібраних членів УНО і гостей. Портрет сл. п. Вождя на жовто-блакитному прапорі й обведена чорною крепою трибуна з націоналістичним тризубом, що поринали в зелені, робили глибоке враження.

Жалібну Академію розпочав промовою-привітом Голова УНО пполк. Т. Омельченко, вітаючи зокрема достойного гостя Генерала Віктора Зелінського, що для звеличання Академії спеціально прибув до Берліна. На зазив Голови привітні повстанням із місць і святочною мовчанкою віддали поклін і шану Тому, що для України віддав всеціло життя.

Незвичайно сильне враження вчинила святочна промова Генерала В. Зелінського, організатора Синожупаників. «В Тобі зосередився той дух відвічної стихії, що врятував нас від татарської потопа й поставив на грані двох світів творити нове життя» — говорив літній Генерал, звертаючись до портрету Вождя. «Твій Великий Дух, Евгене, вітає між нами в Твоєму заповіті: Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї. Ти нас покинув, але не самітник! Ти лишив нам Твою Другу й Повірника. Твого найближчого Співробітника, що йому Ти повірив долю України. В першу річницю Твоїї героїської смерті, Вождю Евгене, ми прирікаємо, що під проводом Твого Наступника здійснимо Твої заповіді» — кінчав п. Генерал свою промову його палкі слова вриналися глибоко в душу привітних і в багатьох блістали сльози в очах.

В дальшому промовляв член Гол. Управи УНО Іван Скрипка, що в довшому рефераті перевів порівняння між життям, діяльністю й смертю сл. п. Вождя Евгена Коновальця й Гол. Отамана Симона Петлюри. «Ворог знає добре, хто для нього найбільше небезпечний і той сам ворог, того самого місяця й майже того самого дня в 1926 і 1938 роках досягнув по життю двох Провідників української нації. Та він вбив тільки тіло, бо дух невмирущий і зо ще більшою силою діє й буде діяти між нами» — говорив докладчик.

Вкінці промовляв ще представник студентської молоді, що в дуже старанно опрацьованому рефераті «Полковник Евген Коновалець й український націоналістичний рух» засував епохальне значення діяльності сл. п. Вождя про довж його життя та переломове значення його Особовості й створеної ним на згарищах і руїнах програної — нової державно-творчої сили: українського націоналізму.

Свято покінчено відспіванням національного гімну й «Не пора». Між привітними на Академії були, крім Ген. Зелінського, полк. Г. Зелінський, др. М. Сушко, проф. З. Кузеля, як теж група Січовиків.

Теж другі Філії УНО, як й студентство по всім усядам Німеччини відсвяткували гідно 1. річницю Роттердаму.

В Берліні відправив о пралат др. Вергун в перший день Зелених Свят панахиду на могилі св. п. Полк. Дмитра Вітовського й чет. Ю. Чучмана в Берліні, при чому УНО склало вінки на згаданій могилі й на могилі св. п. Полк. К. Новохацького.

Невиносиме положення 7 млн. Українців у Польщі.

Що це є Польща? Є це держава, в якій 40% населення є не-польське: найбільше з цього українців, далі білорусів, німців, литовців і др. Не зважаючи на те, поляки вважають, що ця держава є виключно їхня власність і для них існує, а все, що не польське, має або пропастися або животіти як громадяни 2-ої кляси. Це так думають ті поляки, які не виказали досі ніякого морального права не то володіти над другими, але й самим жити самостійно: вони розсварені між собою, не мають одної ідеї, немає авторитету, якому з переконанням повинувалися б, за 20 років довели країну над господарську пропасть.

Історія останніх 20 років українсько-польських відносин на Західно-українських Землях має мало порівнянь у світі. Боряться тут два народи, з яких один — польський має державу, армію, а останньо міжнародні гарантії для своєї незайманості і має бездонну ненависть до всього, що українське, другий же — український не має ні держави, ні армії, ні міжнародної опіки — але має щось найбільше вартісного: має силу духа! Має ідею, має нечуване завзяття й віру в перемогу. Ненависть поляків супроти українців, як і зрештою супроти німців, є єдине, що їх тісніше об'єднує. Українців навчили поляки теж ненавидіти, але їх єднає й мобілізує до боротьби перш за все їх воля жити повним життям, творити цінності, служити великій ідеї.

То теж ми бачимо, як за 20 років українці виховали себе на зрілу націю, як і під найнижчою стріхою заблимає полум'я національної свідомості, як безприкладно зросла зорганізованість, як, не зважаючи на всі неймовірні перепони, розгортається все ширше українське культурне й економічне життя. А що найважливіше — українці віднайшли себе в ідеї українсько-

го націоналізму, яка кладе край політичній безобличності й політичному безголовлю. Західно-українські Землі — націоналістичні! Коли є ще залишки старого партійного світу, то й вони живуть нині тільки так, що або підживляються під націоналізм або не виходять поза чотири стіни своїх партійних канцелярій...

А поляки? Їх ненависть диктує їм все нові криваві пацифікації, вона наповнює тисячами українців табори й тюрми, ця ненависть каже полякам нищити сотки українських храмів божих, руйнувати здобутки українського організованого життя, відбирати українцям землю — волою скіри не списати тими плодами польської безмежної ненависті. Нема права для українців — кажуть поляки. Є одне наше велике право — кажуть українці — *право жити!* І невгнута воля жити диктує українцям: око за око, зуб за зуб! В насиченій до краю атмосфері боротьби, чимраз могутнішого українського горіння ідеєю й все нових вибухів польської ненависті — проходить 20 рік польської окупації ЗУЗ. Сьогодні положення вказує недвозначно: далі неможливе кипіння вулкану на Західно-українських Землях без того, щоб він не вибухнув!

В таких умовах приходять найновіші міжнародні події, які кидають Польщу остаточно в обійми Москви. Два народи — московський і польський — зедналися в своїм запереченні української ідеї й у запеклій волі вбити Україну. Наш наріч свідомий вирішальності хвилини, яка наближається. Що б не прийшло, українці будуть боротися за свою свободу, а ніколи за безправні інтереси своїх займанців. Тимсамим їх табор у світовій політиці це могутній табор тих держав і народів, що є ворогами Москви й її давніших і новіших союзників!

Р.

Як працює Комітет Допомоги Збігцям з Карпатської України у Відні?

Як відомо, в березні створено у Відні центральний «Комітет Допомоги Збігцям з Карпатської України», що уконституувався так: д-р Назар Світлик — голова, д-р Остап Грицай — містоголова, інж. Дмитро Равич — головний референт, Олена Левицька — касієр і референтка опіки, Ірина Сущко — книговод, Северин Модрицький — секретар, Михайло Бурнадз — адміністратор.

Цілий тягар допомоги збігцям з Карпатської України до Німеччини, відразу припав українцям у Відні. Бо ж через Відень перейшли в різні сторони Великонімеччини сотні тих, що не хотіли здатися. Між ними жінки й діти.

Докладний звіт з діяльності Комітету поживиться в своєму часі окремою відбиткою. Нині подаємо лише загальною загальну характеристику діяльності, та зв'язані з нею видатки.

З хвилиною окупації Карпатської України Мадяриною, всі гроші зложені колись на залив уряду на господарську розбудову Карпатської України, що ще не були передані, перейшли до розпорядчості Комітету Допомоги збігцям. Рівночасно поведено дальшу збіркову акцію на ту ціль. На тому місці належить висловитися з повним признанням, що так зазив збірки на господарську розбудову, як потім і на допомогу збігцям, знайшов повний глибокого зрозуміння відгук серед української еміграції у Великонімеччині. Веде під тим оглядом Відень, що до 20-го квітня дав на самих тільки

збігців майже 2 тисячі НМарок. Допомоговою акцією зайнялося передівсім віденське українське жіноцтво згуртоване в жіночій референтурі при місцевій Філії УНО. Датки у Відні виглядають так: українське робітництво на своїх щонедільних сходинах зложило 140.— НМ., на протестаційному вічу зібрано 56.— на забаві «Січі» 47.35, група тапчористів зі своїх фондів 10.—, Українська Шкілка 13.40, робітники зі своїх вечериць 17.60, дохід з розпродажі листівок 22.— НМ. На збіркові листи зложено разом 1386.15 НМ. Жертвенність українського громадянства у Відні є зворушлива. Між жертводавцями часто впадають в очі поодинокі квоти від 25 до 80 НМарок. Видатки поза окремими видатками на збігців Головної Управи УНО в Берліні, віденський Комітет мав такі: Передано для Січовиків готівкою — 701.— НМ., ввиряд чотирох транспортів збігців на роботи в різні місцевості Німеччини, підмоги родинам збігців (у висоті до 20.— НМарок) і поодиноким збігцям (від 2 до 10 НМарок), закупно найкращіших річей збігцям як мило, рупники, капелюхи, дальше — телеграми, автобуси, знімки до паспортів, візи, Свячене та імпрези для збігців, ліки, дожива хворих, приміщення в готелях, переписка, висилка куфрів, направи ваути, залізничні білети для збігців, поїздки до Праги, чи Братислави, солодощі для дітей збігців, підручники німецької мови й т. д. й т. д. дає квоту 1276.35 НМарок згідно з квітковими потвердженнями.

Свято Українського Моря.

29-го квітня 1918 року! Скільки гордих думок а при тім завзятості й сили навіває нам ця пропам'ятна дата! В цьому ж дні над Українським Чорним Морем замаяв по віках знова український жовто-блакитний прапор. Український прапор під золотим сонцем і над синім морем.

Був чудовий, погідний ясний день. В Севастопольському порті зібралася майже ціла чорноморська воєнна флота. На вістку, що до міста зближається українське військо, в год. 4-тій по полудні з адміральського лінійного корабля «Георгій Побідоносець» подано гасло: «Флоті піднести Український Прапор!» «Настав історичний момент — згадає цей день лейт. флоти Св. Шрамченко — і опали червоні прапори. Почулася команда «стати до борту». Залога стала лицем до середини корабля й тоді:

«На прапор і гюйс — струнко!»

«Український прапор піднести!»

І під сурми й свистіння підстаршин-моряків злетів угору український прапор.

На Великій Флоті Чорного Моря у складі 7-ох лінійних кораблів, двох крейсерів і кільканадцять нових і старих міноносців, 8 нових підводних човнів і кількох кораблів окремого призначення, залопотів над Чорним, Українським Морем жовто-блакитний прапор!

День 29-го квітня 1918 року в зліт з днем 22-го січня 1919 року відродили на короткий час Українську Державу в її історичних межах. В дні 29-го квітня 1918 року була знова навіяна нитка славної традиції України — Володарки Чорного Моря. І хоча Українське Чорне Море знова почервоніло від української крові пролятої в боротьбі з червоним північним наїздником, то згадка про великий день 29-го квітня 1918 року впливає в наші серця незломну віру, що Чорне Море — Українське Море! Нині воно ще червоне, але вже скоро повториться день 29-го квітня 1918 року. Запорукою того відроджена й оновлена в українському націоналізмі Українська Нація!

Від Головної Управи УНО:

Просимо всіх збігців з Карпатської України подати негайно до канцелярії УНО або до Українського Фертрауенштелле свої адреси з точним поданням їхнього звання.

На пам'ятник Вождя Евгена Койновальця надіслала Укр. Далеко-східня Січ 25 сн.

Нині не попішуємо повного списку жертводавців з огляду на брак місця. Точний список всіх жертводавців УНО видасть окремою відбиткою wraz зі звідомленням Комітету Допомоги Збігцям.

Замовляйте в УНО!

«Папа, трузуб і українські історичні герби» (великий формат) 3.— НМ.

«Українська народна моша» 3-а частини України (розмір поштівки) — 25 НМ.

«Українські історичні герби» (розмір поштівки) — 25 НМ.

Новина в нім. мові: «Українischer

Nationalismus» 2.—

3 українського життя в Німеччині.

Невпинний ріст «Українського Національного Об'єднання».

Час від останніх Загальних Зборів УНО в Берліні пройшов під знаком надзвичайно інтензивної праці, особливо в організаційному напрямку.

Недавні події в Середній Європі збільшили дуже поважно українську еміграцію на терені Великонімеччини й нині ця нова еміграція вже майже в цілості зорганізована в рядах УНО. Від початку року число членів УНО подвоїлося. Створено цілий ряд нових Філій (Гановер-Вінгорст, Галендорф, Альвессе, Бург, Лере) а в кількох місцевостях підготовка вже переведена й в найблищому часі мають відбутися установчі збори. Відбуто ряд організаційних поїздок в різні місцевості — центри української еміграції, між ними є й поїздка Голови Головної Управи полковника Т. Омеляченка до Праги й в Судетчину. Нав'язано тісний зв'язок зі спорідненими українськими громадянськими організаціями на теренах свіжо прилучених до Німеччини.

Не занедбано також і інших ділянок праці. Всі Філії УНО дістали відповідні вказівки відносно культурно-освітньої праці на місцях. Вислано кілька рефератів з нагоди різних національних свят і річниць та розіслано вже перший випуск широко задуманого циклу рефератів на світоглядно-ідеологічні теми. Дальший тят буде розісланий в найближчих днях. Дуже поважним успіхом увінчалася також допомогова акція збігцям з Карпатської України. Безпосередньо зі збігцями Головна Управа стоїть у тісних зв'язках та часто посередничає й помагає полагоджувати різні урядові формальності та періодично розсилає їм літературу й пресу.

Оцінюючи працю УНО в загальному,

Центр у живому контакті з лавами Організації.

5 червня пережила Філія УНО в Бург небувале свято. На відвідини до членства Філії прибув п. Ген.-Полк. Віктор Зелінський і Голова УНО Пполк. Т. Омеляченко разом з представниками «Української Пресової Служби» й Укр. Студенського Т-ва «Зарево» в Берліні. Вишукувалася лава 75 мужів, між ними старшин, підстаршин і січовиків, перед п. Генералом і він, відбравши звіт, виголосив перед нею палку промову. П. Генерал взяв держати здоровим і бодрим духа, щоб, коли покличе Батьківщина, бути здібними станути на її послуги.

Згодом відбулися сходини в читальні, в яких забирав голос шераз п. Генерал, як теж Пполк. Омеляченко. Голова Гол. Управи засував засади, що на них організується УНО й вказав на небувалий зріст нашої організації за півтора року. Представник УПС доклав про сучасне положення.

В привітах голови Філії й найстарших ранго старшин авеніла радість з таких високодостойних відвідин у Філії, а з запевнень, що не вмере завзяття в грудях учорашніх борців, нині скитальців — пробивалася щира правда. Панів Генерала й Підполковника вітала Філія в Бургу з особливо теплим почуттям ще й тому, що оба Гості це творці славетної частини «Синьожупаників», що повстала була в Німеччині тому 21 років.

Іншу поїздку в провінцію відбув місто голова Управи УНО інж. Ю. Артюшенко, теж разом з представниками «Української Пресової Служби» й «Зарева» до Галендорфу, де відбулася

можна сміло ствердити, що вона є дуже поважним вкладом в загально-національну справу а УНО зросло до тієї міри, що його постава може відіграти дуже поважну роль в українському загально-національному житті. Це повинні мати на увазі й ті нечисленні необеднані ще в УНО українці в Німеччині та витягнути з того відповідні висновки. В новий рік праці УНО вступило з кличем: «Хто за Україну — той з нами, все для України» й він найшов повне розуміння серед найширшого загалу української еміграції в Німеччині.

14 травня їзд представників 6 клітин УНО в Гановеранії. Теж тут виголошено відповідні промови перед форумом 6. 120 привяних представників Філій району й членства галендорфської Філії. В ділових нарадах членів управ Філій порушено опісля перед представником УНО з Берліна низку пекучих організаційних і професійних справ. І тут їзд і стріча центру з лавами організації відбулася серед великого піднесення.

Філія УНО у Відні веде перед!

Віденська Філія УНО належить до найрухливіших Філій в цілій Німеччині. Свідчить про це звіт про однумісячної праці, що його нині подаємо.

В неділю, 9. IV, як в перший день Великодня, влаштувала Філія УНО в порозумінні з іншими організаціями **Великодний Прийом** в домі Філії при Банкгасе. В прийнятті взяло участь понад 200 осіб, між ними велике число збігців з Карпатської України. Свято започаткував відповідною промовою голова Філії УНО д-р Остап Грицай, вітаючи гостей, зокрема збігців. Після того віденський український парох о. кан. д-р. Мйрон Горникевич посвятив великодню трапезу та виголосив святочну промову до зібраних гостей. Промовляли ще представник молоді, голова «Січі» С. Модрицький а в імені збігців промовив Ів. Рогач. Цей великодний прийом належить зачислити до одної з вдатних імпрез Філії УНО. Він дав змогу збігцям з Карпатської України, що ще так недавно стільки багато витерпіли, пережити кілька годин в рідному середовищі між своїми.

Дня 17. IV, окрема делегація в особах д-ра О. Грицай, п. О. Левицької, інж. Д. Равича й В. Видиша відвідала Президента о. д-р. Волошина, що в переїзді задержався у Відні, та зложила йому в імені українського громадянства Відня привіт. Привітну промову виголосив д-р. О. Грицай, зазначаючи, що в особі о. Президента шанує українське громадянство виразника й носія визвольних змагань Карпатської України. Іменем українського жіноцтва Відня промовила п. О. Левицька, а о. Президент в одногдинній розмові з делегацією торкнувся останніх подій в Карпатській Україні.

В неділю, дня 30. IV, відсвяткувала віденська Філія УНО 125-літній ювілей народження Т. Шевченка. Свято-Концерт відбувся в домі-

Одне інтерв'ю.

Інтерв'ю — це є неписаний, але твердий закон журналістичного світа. Інтерв'ю уділюють всі більші й менші індивідуальності, інтерв'ю пишуть всі більші і менші журналісти, інтерв'ю містять всі більші й менші газети.

Не містив ще інтерв'ю тільки «Український Вістник» і не писав ще інтерв'ю тільки я. Але хто інтерв'ю ще не уділював?

І я знайшов! Я знайшов зовсім przypadково когось такого розумного й мовчаливого, що постановив перевести з ним інтерв'ю й зробити на тому журналістичну кар'єру.

Домівка чепурно прибрана різними образами а на чоловому місці на стіні висить націоналістичний тризуб та портрети великих мужів української історії. З шафи виглядають цікаво томи книжок. По середині стіл, а при вікні масивне бюро з такими ж фотелями. Дві машини до писання тепер на хвилину вкрилися цератами й мовчать. Кілька хвилин тому тут кипіла робота, що й вигнала десь за ділами свого виконавця.

Мені зразу було трохи маркотно, що лившися сам в бюро як палець в носі, але

скоро ствердив, що я зовсім не є сам. Переді мною на бюрку лежала тільки що закрита «Протокольна Книга Головної Управи УНО в Берліні» і з нею то я постановив списати інтерв'ю. Так, інтерв'ю з Протокольною Книгою УНО. Отже прошу:

«Чого ж ви, достойна Книго, лежите на столі такі грубі й гейби напушені?» — починаю невміло моє перше інтерв'ю й відразу перекидаю картки.

«Пане — шепоче мені своїми густо й старанно записаними рядками Протокольна Книга — якщо б ви були настільки цікаві й приглянулися мені ближче, ви спитали б мене чому я така «щупла» й «скромна».

Може й дійсно — думаю собі — та починаю перекидати картку за карткою. Перекидаю й очам не вірю. «Протокол першого засідання...», другого, десятого...

«Скільки ж у вас властиво було тих засідань продовж неповного пів року?»

«Шіснадцять» говорить гордо останньою карткою Протокольна Книга.

«Ну — кажу з резервою — засідання засіданнями. В нашого брата засідання є модними й традиційно все відбуваються, але позволю собі сумніватися, чи засіданнями ми зможемо збудувати Україну».

«Є засідання й засідання — відповідає скоро Протокольна Книга. Засідання, звітовані в мені, то не звичайні українські засідання. Ви простудіюйте їх дещо уважніше й тоді видавайте осуд».

Може якраз я помиляюся — думаю собі — й недовірко пережитую порядок нарад засідання за засіданням.

«1. Відчитання Протоколу, 2. Прийняття нових членів, 3. Затвердження Управи нової Філії, 4. ..., 5. ..., Четвертий протокол те саме, восьмий, дев'ятий, десятий... все те саме! Часто в порядку нарад «звіт з організаційної поїздки», часто «привітання гостя, пана Генерала...» часто... але все мені губиться, бо переді мною передівсім члени, члени нові, нові, нові...!

Машерують з рядків Протокольної Книги перед моїми очима карними лавами сотня за сотнею нових членів. Всіх вже цілий полк. Всі карні, здисципліновані й готові! Багато з них зі старшинськими відзнаками Української Армії в замітці, більшість загатованих в боях, як довідаюся з рубрики «чи брав участь в боях за Батьківщину», а всі без застережень готові взяти участь в нових боях, бо хоч нема такої рубрики, то кажуть це їхні

ці Філії при значній участі збігців з Карпатської України.

Програму започаткував голова Філії д-р О. Грицай, вияснюючи значення свята та зясовуючи на тлі літературної епохи Шевченка властиву суть творчої духовності та оригінальності Кобзаря України. Далше говорив студ. О. Бачинський, підкреслюючи в духовості Поета силу національної свідомості, що так тісно зв'язує його нині з національними ідеалами та з цілим життям-буттям України. Після того хор «Бандура» відспівав під орудою відомого музиканта А. Гнатюшина по мистецьки «Вечерниці» Ніщинського. Це була справжня атракція цілого Концерту й гримкі, довгоневомаючі оплески цалішалися заслужено так діригентові як і цілому хору.

В неділю 21. V. було влаштовано за починком місцевої Рідної Школи Свято Матері з гостинню для дітей, особливо тих, що прибули разом з матерями (в числі 20) з Карпатської України. Гостей привітав довгою промовою д-р О. Грицай змальовуючи широко картину духовності української матері на тлі історичного минулого та теперішності України. По промові відбулася гостина дітей, при чому жінки-збігці з Карпатської України співали народні пісні про останні події в їх Батьківщині. Вони були так зворушливі, що в багатьох витискали сльози на очах.

В суботу, дня 27. V. віденська Філія УНО влаштували в перші роковини героїської смерті сл. п. Вождя Полковника **Евгена Коновальця ЖАЛІВНУ АКАДЕМІЮ** у своїй домовіці при Банкгассе. Академію попередила вчорашня паннаха, що її відправив в церкві св. Варвари о. д-р М. Горникевич. При символічній могилі, обсапаній рясно цвітами, стояла почесна сторожа робітників і студентів.

Академію отворив в год. 8-й д-р Остап Грицай поетичним словом про невмірущість Духа Вождя до рідної Йому нації, її життя та починів. Хор «Бандура» під орудою А. Гнатюшина відспівав «У дві пари несуть мари» та низку стрілецьких пісень, після чого студ. О. Бачинський в широкому рефераті дав вичерпуючу й надихну духом гарячого патріотизму характеристику життя й праці сл. п. Вождя **Евгена Коновальця**. По рефераті хор відспівав ще кілька пісень, а п. Клішун виголосив промову С. Зорки «На похоронах Хмельницького». Дуже гарно віддеклямувала Н. Ляховичівна останню частину Франкового «Мойсей» й не менш удачно була збірною декламація Зореслава «Завтра». Свято, закінчене відспіванням національних гімнів, зробило на зібраних глибоке, достойне пам'яті Великого Покійника, враження.

тверді й бадьорі лица на світлинах долучених до заяв вступу.

Захоплений, перекидаю картку за карткою й вже питаю прямо, заглядаючи на одну з останніх записаних сторінок:

Скільки ж тих гідних синів великої й славної української нації згуртованих в карних націоналістичних лавах УНО в Німеччині, в тому залізному полку Полковника Омеляченка?!

«На тій сторінці — ТИСЯЧА!» — заявляє гордо Протокольна Книга.

Тисяча, тисяча членів?! — кричу захоплений тією армією найкращих з української еміграції в Німеччині.

«А тут вже тисячатридцятьдва» — приголомшує мене прямо Протокольна Книга УНО своїм останнім протоколом.

Радуйся Україно...

«Пане, замкніть Протокольну Книгу й допоможіть мені у висилці преси нашим членам...» перериває мою відрухову імпровізацію, а з нею й інтерв'ю з Протокольною Книгою інж. Артюшенко, що ще не вспів до канцелярії увійти а вже не тільки сам за роботу взявся, але ще й мене до неї запрог.

Клим

Загальні Збори Філії УНО в Брікс.

Загальні Збори Філії УНО в Брікс відбулися дня 30. IV. бр. По відкритті голова подав до відома, що колишня «Філія Української Громади в Мості» є вже й офіційно Філією УНО в Брікс.

На початку зборів віддано поклін всім тим українцям, що віддали своє життя за святу справу — визволення Батьківщини. Згадуючи про нові українські могили на рідній землі й на чужині, про Лицарів, що віддали своє життя за Україну, голова підчеркнув, що ті жертви ще більше скріплять любов і відданість Україні, поглиблюють ненависть до займанців та приспівать хвилину остаточного визволення.

«Нині — говорив голова — члени Філії УНО в Брікс клонять свої голови над новими українськими могилами, хвилюю мовчанки віддають поклін Борцям, а правдиво піднесено до гори присягають на життя й смерть вірність Україні та клянуться на славу, пам'ять і кров великих Лицарів України, що їхнє діло довершать, або згинуть».

В дальшому вибрано Президію зборів, що до неї увійшли: д-р інж. О. Неділько як голова й пп. Жила та Дупак як секретарі.

У черговій точці порядку — звітах уступаючої Управи Філії, зроблено основний перегляд діяльності Філії у звітному році та стверджено, що праця Філії була під кожним оглядом дуже інтензивна. Філія брала також живу участь в загально-національному житті, а доказом того може бути хоч би факт, що продовж короткого часу зібрано й переслано до Головної Управи в Берліні 475 НМарок призначених на збігців з Карпатської України.

Абсолютною уступаючої Управі ухвалено через аклямацію.

До нової Управи Філії увійшли: д-р інж. О. Неділько — голова, що згідно зі статутом УНО покликав дальших членів: п. Гарвасюк — місто голова, П. Петрик — секретар, І. Кушнірук — скарбник. Крім того голова покликав ще двох заступників та двох звязкових на провінцію.

Головою Провірочної Комісії вибрано Іл. Жилу, який покликав на членів Н. Бурбана та Н. Свистина.

Загальні Збори Філії УНО в Брікс висловили беззастрешне довіра та вислали заяву кожночасної готовості на прикази Вождя Андрія Мельника.

На загальних зборах були присутні також представники Філії УНО в Авсіг (К. Букоємський) та місцевої влади. Збори закінчено окликом «Слава Україні!».

По загальних зборах відбулося спільне засідання старої й нової Управи Філії, на якому передано діловодство та намічено дальший план праці. Між ін. рішено вшанувати святочною Академією річницю смерті Вождя **Евгена Коновальця** й Головного Отамана **Симона Петлюри**. Речинець Академії назначено на день 29-го травня, що в ньому відбудеться також і мовчання нац. прапору Філії УНО. На Свято рішено запросити представників Головної Управи в Берліні та Філії УНО в Судеччині.

Українське Студентство в Грацу в рядах УНО.

Українське Студентське Т-во «Січ» в Грацу на своїх ширших сходинах дня 27. березня бр. рішило, що всі члени Т-ва мусять обов'язково належати до «Українського Національного Об'єднання» в Німеччині, а кожночасний Виділ У. С. Т. «Січ» в Грац буде вести рівночасно всі агенди Філії УНО в Грац. Силою того рішення У. С. Т. «Січ» в Грац стає автоматично Філією УНО, а його Управа є автоматично Управою тієї Філії. Теперішній склад Виділу У. С. Т. «Січ» а тим самим і Управи УНО в Грац є наступний: абс. мед. Сененський — голова, канд. мед. Мартинюк Антін — місто голова, канд. мед. Кендзюр Осип — секретар, абс. мед. Смігуровська Софія — скарбник, студ. мед. Голояд Василь — бібліотекар, канд. мед. Долгий Олександр — член виділу. Контрольна Комісія: студ. мед. Сомчинський Микола, студ. мед. Цурковський Роман й абс. мед. Соколик Василь.

Філія УНО — Вурцельдорф поляглому Вождю.

Пам'ять поляглих за Україну сл. п. Вождя **Евгена Коновальця** та Головного Отамана **Симона Петлюри** вшанували члени Філії УНО Вурцельдорф Святочними Сходинами дня 21. травня бр. В прикрашений національними емблемами та прапором залі зійшлися перед портретами Вождя й Головного Отамана члени Філії УНО, щоб зложити поклін тим, що життя віддали за Батьківщину та в пригадці їхнього життя-боротьби зачепити силу до дальшої боротьби.

Сходина відкрив голова Філії Остап Козакевич, що на його зазив присутні повстанням з місць та глибокою мовчанкою вшанували пам'ять поляглих.

На дальшу програму Святочних Сходин зложився реферат освітнього референта Філії УНО Райхенберг Костя Фіцика, вірш О. Грицай «На смерть Вождя», що його віддеклямував Петро Первухін, «Над могилою Твоєю клянємось», та уступ вічитаний з книжки «Евген Коновалець». Сходина закінчено відспіванням національного гімну й «Не пора».

Свято залишило в присутніх незатерте враження.

Філія УНО Бремен не лишається позаду.

Філія УНО Бремен вже не раз виказала, що при добрій волі, вона може зробити багато корисного.

Подібно як і всі інші Філії, так і в Бремен відсвятковано 125-літній ювілей народни Кобзаря України **Тараса Шевченка**, що на його програму зложився святочний реферат, деклямації та пісні.

В Зелені Свята Філія плянувала спільну прогулку членів кораблем, а в минулу неділю відбулася забава получена з хоровими й танковими українськими продукціями. Точний звіт з тих імпрес нажалі до нас не насип перед замкненням і відданням числа до друку. Подано його в наступному числі.

Найважливіше завдання Управи Філії УНО в Бремен — це попровадити якнайінтензивнішу організаційну працю, що дотепер з огляду на неузгіднену тактику поодиноких членів не дає бажаного вислід.

В наступуючу суботу загостять до Бремену Голова Головної Управи полтк. Омеляченко.

Загальні Збори Філії УНО на Поморю.

Свої річні Загальні Збори відбула Філія УНО на Поморю в Грімсе, дня 21. травня бр., в присутності 21 членів, (12 не прибуло бо захворіли).

Збори відкрив голова Філії п. Пастух, що предложив денний порядок, та в коротких словах зясував ціль і значення Загальних Зборів. На його пропозицію Збори вибрали Президію в складі Миколи Перця як голови й Михайла Кметя як секретаря.

По відчитанні й затвердженні протоколу з попередних Загальних Зборів приступлено до звіту з діяльності Управи Філії, що його склав голова п. Пастух та поодинокі члени Управи.

По звіті збори одноглісно висловили признання уступаючої Управі та вибрали нову в такому складі: Микола Перець — голова, Михайло Пастух — місто голова, Михайло Божко — секретар, Яків Касіян — скарбник, Степан Мазур — пом. скарбника, Андрій Кривий — член Управи.

До Контрольної Комісії вибрано: Теодор Бенцаль — голова й Йосиф Пакиш та Антіп Кальмук — члени.

В дальшому п. Кметь виголосив реферат на тему: «Організація, її члени та їхні обов'язки». Дуже основно й добре опрацьований реферат без сумніву причиниться до організаційної свідомості членів.

Збори закрав нововибраний голова п. Перець палким зазивом до ще більшої праці для добра Української Нації, а присутні відспівали національний гімн та «Не пора».

Скарбники щераз пригадую своїм платникам грошей до каси УНО, конечно подавати, на яку ціль гроші призначені (чл. вказки, пресфанд, допомог. фонд і інш.). Призначення висланих грошей просимо зазначувати на відміну чека, бо окреме листове повідомлення дуже утруднює розподіл грошей по призначенню.

Хто за Україну — той з нами!

Нові Філії «Українського Національного Об'єднання».

Госляр.

Про велике громадянське й організаційне вироблення більшої частини української еміграції в Німеччині та про її кожноточасну готовість всеціло служити Україні, свідчить густа сітка нових Філій «Українського Національного Об'єднання». Де є згуртованих хоч кілька осіб-українців, всюди організуються, працюють і в поготовлі ждуть. До таких належить і нечисленна скількість українців в Госляр. Всіх їх до 14 осіб і в дні 22-го травня бр. відбулися конституційні загальні збори групи УНО в Госляр. Провідником вибрано інж. Г. Руденка, що до помочі покликав собі ще двох заступників.

Гросберен.

У Гросберен проживає під цю пору 28 емігрантів-українців, що подібно як і в Госляр створили на загальних сходинах групу УНО, що згодом має стати Філією. Провідником групи вибраний сотник М. Микитка.

Галендорф.

Дня 10-го травня бр. відбулися установчі загальні збори Філії «Українського Національного Об'єднання» в Галендорфі. Збори в присутності 39 осіб відкрив Іван Кедюлич, що короткими словами ясував потребу зорганізованої громадянської праці, підкреслюючи, що УНО, опираючись на націоналістичних засадах вповні відповідає потребам часу та візав всіх стати членами УНО.

Головою зборів вибрано через аклямацію Василя Деху, який покликав на секретаря Івана Небола.

Статут УНО відчитав і пояснив, на запрошення предсідника зборів, д-р Найда.

Комісія в складі інж. М. Роніса, Івана Кедюлича, та д-ра Леоніда Гуменюка запропонувала на Управу: д-р Леонід Гуменюк — голова, Іван Кедюлич — містоголова, Іван Небола — секретар, інж. Михайло Роніс — скарбник, та інж. Григорій Хомичевський — член Управи.

До Провірочної Комісії вибрано: д-р Іван Подригуля, Василь Станко. Товариський Суд: д-р І. Найда, інж. Олександр Бойко, й інж. Корній Ніщененко, Іван Клемен та Василь Кедюлич — як заступники. Всіх вибрано одноголосно через аклямацію.

По виборі Управи дальший провід загальних зборів перебрав нововибраний голова, що візав всіх до безоглядної карності та повної посвяти в праці для визволення й на славу України.

У вільних внесках поінформовано присутніх про склад Головної Управи УНО в Берліні. Збори закрито по довшій гутірці про загальне положення української справи, потреби й напрямні праці на місцях та різними проектами, як ту працю ще більше удосконалити та зробити її якнайбільш творчою.

Альвессе.

Дня 20-го квітня бр. відбулися установчі загальні збори нової Філії УНО в Альвессе. До Філії приступило відразу 25 членів. Статут УНО відчитав і пояснив сот. С. Шевченко, звертаючи увагу на велику організаційну й виховну працю, що її УНО послідовно веде.

До одноголосно вибраної Управи Філії увійшли: сотник Сергій Шевченко — голова, М. Никифоршин — містоголова, М. Білецький — скарбник, Ст. Матвій — секретар. Новооснована Філія УНО вже розпоряджає власною допомогою.

Бург.

Дня 18-го травня бр. створило нову Філію УНО 72 українських емігрантів в Бургу. Установчі збори відкрив сотник І. Романченко, що ясував необхідність зорганізованої під кожним оглядом праці, бо тільки така може бути вповні хорисною. «Овободу народові — гово-

рив п. сотник — здобудемо тільки повною зорганізованістю, та всеціло підпорядкованістю одному національному Проводові». Вони приєднуються організовано до УНО з огляду на його велику активність, а передівсім з огляду на його ідеологічні засади, засади українського націоналізму, що нині в українському житті є єдино правильні.

На предсідника зборів вибрано пор. Андрія Федоркова а на протоколянта Василя Кузьмика й провірниками протоколу Миколу Мандзюка й інж. О. Карановича.

Предсідник відчитав та пояснив статут УНО, що його збори прийняли без застережень.

Комісія в складі М. Мандзюка, Василя Ключурака, д-ра С. Горського, інж. Ол. Карановича й В. Кузьмика запропонувала до Управи Філії: Андрій Федорків — голова, Микола Мандзюк — містоголова, інж. Ол. Каранович — секретар, Іван Ковач і Павло Добровський — члени Управи.

До Провірочної Комісії: Микола Вайда та Іван Гада — члени, інж. Кузьма Кузь та Іван Кузнеців — заступники.

До Товариського Суду: Павло Добровський — голова, д-р Лев Канюга і інж. Данило Кишилюк — члени, а інж. Степан Лісовий та інж. Омелян Вагорняк — заступники.

Запропонований склад Управи загальні збори прийняли одноголосно через аклямацію. Вишкільним провідником загальні збори вибрали одноголосно сот. Івана Романченка.

Нововибраний голова дякуючи за довіря звернув увагу членам передівсім на якнайтіснішу співпрацю та совісне виконування всіх своїх членських обов'язків. «Тільки при найтіснішій співпраці — говорив голова — коли кожний з нас на своїому пості виконуватиме безоглядно все те, що від нього вимагає його членство в організації, наша організація ще більше скріпне й досягне повного успіху в праці. А праці в нас багато! **Організаційна зисципліна — це перша передумова успіху!**». Завваги голови присутні прийняли гарячими оплесками.

В дальшому розвинулася дуже жива диску-

сія на різні атуальні теми, так місцеві як і загально національні. По дискусії ухвалено ряд резолюцій і їх переслано до Головної Управи в Берліні.

Після вичерпання програми дня — голова заклав перші збори нової клітини «Українського Національного Об'єднання» в Німеччині.

Лере.

Дня 17-го квітня бр. відбулися установчі загальні збори нової Філії «Українського Національного Об'єднання» в Лере в присутності 44-ох нововписаних членів УНО.

Збори відкрив сот. Г. Покровський і пояснив статут УНО, ясовуючи при тому загальне положення української еміграції та її можливості служити Батьківщині. Мусимо тут — говорив п. сотник — приготувитися до великого діла, до державного будівництва України, до її визволення. Велике діло — вимагає великого зусилля, то ж до праці!».

На внесок п'ятисобової Комісії вибрані до Управи Філії: Григорій Покровський — голова, Іван Цмур — містоголова, Володимир Лабанців — справник, Василь Іваник — скарбник, Панас Лешко — бібліотекар, Василь Тимар і Михайло Стойко — члени Управи. До Провірочної Комісії вибрані: Іван Митро та Василь Довганович.

Голос забрав нововибраний голова, що короткими словами живо змалював вікове змагання української нації до сили, величі й могутності та візав членів до невпинної праці над собою, що дасть їм змогу краще служити Україні. По живій гутірці на різні атуальні теми, збори закінчено окликом «Слава Україні!».

Від Головної Управи УНО:

На тому місці висловлюємо наше повне призначення тим провідним нашим членам на місцях, що у відносно короткому часі успішно впровадити в ряди УНО так поважне число нових працівників. Новоснованим Філіям бажемо якнайкращих успіхів, що будуть успіхами цілої української нації.

Слава Україні!

Головна Управа УНО.

Грімен на Поморю — в 125 роковини Тараса Шевченка.

Старанням Філії УНО на Поморю відсвятковано в Грімен 125-ті роковини народин Великого Сина України — Тараса Шевченка.

В старанно прибраній, просторій залі місцевого Шіценгаузу — не зважаючи на несприятливу погоду — зібралося значне число доколичних робітників, українських емігрантів.

Свято відкрив голова Філії п. Пастух коротким словом, закінчуючи його Шевченковим «Мені однаково». Зворушених промовою гостей голова візав вішанувати хвилиною мовчанкою полягалих Борців за волю й честь Карпатської України. На зміну тиші, в часі якої присутні уносилися думками на злитих знова українською кровю неботичних схилах Карпат, в залі залунав невмирущий Шевченків «Заповіт», відспіваний дружною всіма приявними.

П. Кривий віддеклямував з великим чуттям «До Основ'яненка» а реферат про життя й творчість Тараса Шевченка виголосили доповнюючи себе член Філії УНО й член місцевої Філії «Української Громади». По зворушливих деклямаціях дітей п. Перця й п. Вербовського, свято закінчено відспіванням національного гимну та «Не пора».

Як взяти під увагу, що це свято влаштувала Філія власними силами й ті несприятливі до організованої праці обставини (всі робітники

живуть порозкидувані по великому просторі й віддалені цілими кілометрами один від одного), то свято, не зважаючи на скромну програму, було доказом великої активності Філії УНО на Поморю.

Належить ще підчеркнути, що на Поморю всі українці знаходять в національній праці спільну мову.

Присутний.

Філія УНО у Вінгорст при праці.

Дня 7-го травня відбулися загальні сходини членів Філії УНО в Ганновері, що на них виголошено два реферати. (ідеологічний і організаційний) та змінено Управу.

Реферат про розвиток українського націоналізму та його значення — як тепер у визвольній боротьбі, якою він і являється, так і в майбутньому розвитку Української Держави — виголосив п. Петрашко.

Другий реферат, про ідеологічне підложжя УНО, його організаційну працю та її значення так для української еміграції як і для цілості української справи — виголосив п. Дунас. Реферати зробили на присутних помітне враження.

Управу змінено в тому напрямі, що на місце секретаря Коритка вибрано секретарем Василя Петрашка, на місце скарбника Рудича вибрано скарбником Мальованого а бібліотеку від В. Петрашка перебрав В. Химинець.

Пожертви для збігців з Карпатської України в НМарках:

О. Оницький 25.—, Філія УНО Брікс 64.—, О. Криль 1.—, пфолк. Т. Омельченко 15.—, Кицаєва 5.—, Лукашук 1.50, Студ. Тов. «Основ» Данціг 200.—, М. Голка 5.20, М. Вердвак 6.—, М. С 3.—, Л. Р. 2.—, О. Р. 2.—, Г. Кінчило 3.—, А. Стадник 1.50, Вдничук 3.—, П. Ковалишин

10.—, Філія УНО Райхенборг 149.46, А. О. 3.—, Н. Н. 6.—, В. Готфрід 3.— Клеменс 5.—, Н. Н. 3.—, Г. Іванюк 2.—, Н. Май 10.—, Філія УНО Брікс 14.56, Філія УНО Авсиг 347.82, І. Скрипка 10.—, Авас 6.—, Філія УНО Вурцельдорф 8.—, Пшик Ів. 5.—.

Druck: Gebr. Radetzki, Berlin SW 68, Friedrichstr. 16. Berlin, den 10. Juni 1939. — Auflage 2200.